YOUNG ADULT FANTASY

POSLEDNÍ ČÍSLO

HAYLEY BARKER

Poslední číslo

Poslední číslo

Hayley Barker

KING COOL

Text copyright © Hayley Barker, 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Kateřina Cardová, 2019
Cover © Kreatika s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-168-4 (pdf)

Pro Marka

Prolog
HOŠIKO

V hlavě mi duní jásot obecenstva, jak tak stojím, v dokonalé rovnováze, vysoko nad diváky. Jsem třicet metrů nad zemí, ale když se budu snažit, rozeznám v moři těl pod sebou jednotlivé tváře.

Začínám se houpat. Dozadu, dopředu, dozadu, dopředu. Nabírám sílu, nabírám rychlost, získávám rytmus: dozadu, dopředu, dozadu a dopředu.

Jsem tu jen já, jenom oblouk a pád. Když se pustím příliš brzy, nedosáhnu na lano. Příliš pozdě a dotočím se těsně za ním.

V okamžiku, kdy jsem dokonale srovnaná, přitáhnu nohy k tělu a vzhůru, až na lano. Krčím se tam a pevně sedržím oběma chodidly, zatímco se chvějivé vibrace pomalu zklidňují. Postupně se zklidní i můj dech. Znovu mám svůj osud ve svých rukou, jsem zpátky ve svém živlu. Je čas dát jim, co chtějí.

S lehkostí v dokonalé rovnováze zdvihám jednu nohu z provazu, výš a výš, nakláním se tělem kupředu, dokud není linie mých nohou kolmo k zemi, jako obří písmeno T. Vteřinku dvě zůstávám bez hnutí a pak udělám salto a znovu a znovu a znovu, nohama pokaždé lehce dopadnu zpátky na lano.

Dívám se dolů na bouřící dav pod sebou a pak poklesnu, dokud nedosednu, s nohama roztaženýma a nataženýma na laně po obou stranách, než se lana chytnu oběma rukama a začnu se otáčet, nahoru, dolů, rychleji a rychleji, zatímco

v davu probouzím zběsilé nadšení. Nakonec, když se zdá, že ten křik snad nadzdvihne střechu, zastavím se a znovu se postavím na lano. Je čas na zlatý hřeb mého čísla.

Natáhnu se maličko směrem k zákulisí, odkud mi podávají stoličku. Zvedám ji do výše, chodidla obtáčím okolo lana, abych udržela rovnováhu, a opatrně se přesouvám zpátky do jeho středu. Rozhostí se napjaté ticho, jak diváci zadržují dech.

Pokládám dvě nohy stoličky na lano. Nesmím to uspěchat, protože teď je to čistě o rovnováze. O rovnováze a instinktu. Šplhám na stoličku, sedám si na ni. Nohy zkřížené, paže rozpřažené. Nakonec pod sebe vsunu chodidla a narovnám se, takže teď na stoličce stojím. Zvednu jednu nohu, vytáhnu se na špičky a začnu se otáčet. Kolem a kolem, vysoko nad světem, popírám gravitaci. Popírám nepříznivé vyhlídky, které mi zase jednou přisoudili. Kapela udeří do strun ve velkolepém oslavném vyvrcholení. Všude kolem mě vybuchují rachejtle a snášejí se k zemi jako padající hvězdy. Hluboko dole v aréně skupina gymnastů v bílém skáče a metá přemety, zatímco já, vrchol té nádhery, jádro dění, tomu všemu svrchovaně vládnu.

Právě v tom okamžiku koutkem oka zahlédnu Silvia, jak se dívá z terasy. Tvář má zkřivenou vzteky. Proč? Krev mi ztuhne v žilách, když mi to dojde.

On chtěl, abych spadla.

Zespodu není vidět, je schovaný za těžkými závěsy, které se vzdouvají po obou stranách terasy.

Jsem jediná, kdo ho vidí.

Naše pohledy se setkají v okamžiku, kdy natáhne ruku a uchopí do ní lano. Zlomyslně se šklebí a trhá lanem ze strany na stranu a vysílá po něm tichý vzkaz popravy.

Nedokážu udržet rovnováhu a padám. Zaslechnu jen, jak obecenstvo najednou zadrží dech, když se po hlavě řítím k zemi.

BEN

Nemůžu od ní odtrhnout oči, jak tam tak visí. Musí být nejmíň třicet metrů vysoko, ale jasně rozeznám výraz její tváře. Nevypadá vyděšeně, ale spíš nahněvaně. Proč?

Bez varování se rozhoupe. Jak klouže vzduchem sem a tam, záře reflektorů se zachytává na flitrech jejího kostýmu. Třpytivá lidská koule odrážející obrazce po celé aréně. Dlouhé černé vlasy jsou jako živé a tančí, dlouhé lesklé vlny pohlcují světlo. Teď vyskočila na lano, je tak pružná, až mi to bere dech.

Okolo mě jsou všichni v zajetí nedočkavého vzrušení. Matka, otec, Francis, dokonce i bodyguardi, samým nadšením nadskakují tak vehementně, až se mi lóže otřásá pod nohama.

Znovu pohlédnu na dívku, která se teď lehounce pohybuje po laně sem a tam. Začne tančit, jako by vůbec nebyla na nějakém visutém laně. Chvíli stojí na jedné noze a pak se spustí dolů a točí se okolo lana jako nějaká světélkující šmouha.

Někdo jí podá stoličku. Nemůžu uvěřit svým očím, když se jí podaří ji vybalancovat na laně a posadit se na ni. Kdyby to bylo v televizi, nevěřil bych tomu, myslel bych, že to je podfuk, jen práce nějaké chytré kamery. Sedí na stoličce. Na stoličce na visutém laně.

Zvedá se. To neudělá, to ne. Ale ano. Stoupne si. To není možné. Jak to dělá?

Točí se na jedné noze, kolem a kolem dokola. Všichni v hledišti teď stojí, podupávají a tleskají: bouřlivý aplaus.

Ale ona se neusmívá. Tmavé obočí má stažené do opovržlivých oblouků a je tak blízko, že vidím ten oheň v jejím pohledu, když se točí, oči přimhouřené, propalující dav dole.

Přestanu jásat.

Nikdy předtím jsem nikoho takového neviděl. Nemůžu odtrhnout pohled od její tváře. Vidím, jak očima zabloudí stranou. Vidím, jak se jí rozšíří hrůzou. Vidím, jak se zvrátí dozadu. Vidím, jak padá…

BEN

Už celé týdny nemluví nikdo o ničem jiném, než že přijede cirkus. Jakmile se na internetu a v novinách objeví reklamní poutače, vzduch se rozjiskří vzrušením, tak elektrickým, že máte dojem, že se ho můžete dotknout. Je to víc než deset let, co byl naposled v Londýně, a tehdy jsem byl ještě moc malý na to, aby mi vadilo, když matka s otcem řekli, že tam nesmíme. Vzpomínám si, jak o něm pak starší děti bez ustání mluvily na hřišti a my se všichni shromáždili okolo nich a poslouchali. Byla nás tam velká hromada, natahovali jsme uši a snažili se zachytit jejich slova. To mi muselo být nanejvýš pět nebo šest, ale ještě pořád je slyším, jako by to bylo včera.

„Je kouzelný," řekl jeden kluk. „Ne falešně kouzelný, ale doopravdy kouzelný. Jinak není možné, aby dělali ty věci, co tam dělají."

Byla tam jedna holčička, oči jí jen zářily, když se vložila do diskuse. „Je to jako sen," vykládala. „Jako nějaká pohádka."

Ten den, kdy má cirkus přijet, jako by úplně všechny děti po posledním školním zvonění zamířily do polí, aby tam čekaly, až se objeví. V hlavě se mi vylíhla taková hloupá představa, že bych snad taky mohl jít, ale ve chvíli, kdy se otočím na Stanleyho, svého bodyguarda, postávajícího diskrétně v zadní části třídy, stáhne nespokojeně ústa a zavrtí hlavou. Vím přesně, co tím chce říct: *koukejte na to rychle zapomenout*.

Cestou domů v autě se ptám na cirkus svého dvojčete Francise.

„Tobě nevadí, že se nemůžeme jít dívat, jak přijede cirkus?“

Podívá se na mě, jako bych spadl z višně.

„Proč bych se na to měl chtít jít koukat? Proč by se kdokoli chtěl jít koukat na to, jak do města dorazí banda drekovské špíny?“

Nevím, co na to říct. A tak jen pokrčím rameny a dívám se z okna.

Když dorazíme domů, ani nejdu do kuchyně, abych požádal naši služebnou Priju o svačinu. Zamířím rovnou nahoru, do knihovny pod samou střechou domu. Je odtamtud vidět na kilometry daleko až na město úplně dole. Po levé straně se klikatí hlavní přístupová cesta do města. Po té cirkus přijede.

Vidím ostatní děti, spousty dětí, povlávajících na kůlech plotu, který lemuje pole. Mám odsud sice daleko lepší výhled, ale raději bych byl tam dole, s nimi, schoulený v chladném vzduchu, s nohama spuštěnýma, a vydechoval obláčky srážející se páry pokaždé, když se všichni společně zasmějeme.

Musí to tam být mnohem zábavnější. A mnohem svobodnější.

Celou věčnost se nic neděje, a pak se objeví čtyři obrovské náklaďáky, ubírající se po klikaté cestě do kopce.

Z každého seskočí šest Dreků a jeden strážný a Drekové začnou ihned sestavovat vysoké železné ploty oddělující čtyři pole. Pracují rychle a výkonně a netrvá dlouho a pole zmizí z očí každému, kdo tam dole stojí.

O to víc to teď působí záhadně a tajemně. Jestli chcete vidět cirkus, zaplaťte si jako každý jiný. Nikdo nemá nárok něco vidět zadarmo, pokud ovšem nejste až tady úplně

nahoře, a na světě není mnoho lidí, kterým jejich postavení umožňuje žít tak vysoko nad zemí, jako jsme my.

Když skončili, naskákali muži zase zpátky do náklaďáků a odjeli, když za sebou nechali všechny ty děti zírající do kilometry se táhnoucího železného plotu.

Ten cirkus musí být opravdu obrovský, když zabere všechen ten prostor.

Po téhle první vlaštovce se zase všechno zklidní. Některé děti to přestane bavit a loudají se domů na čaj, ale objeví se jiní, a ti první se za nějaký čas zase vrátí, ale po cirkusu samém zatím pořád ani stopy.

Ani nejdu dolů na večeři, tak mi Prija pošle jídlo nahoru na malém podnose. Moc toho nesním, nemůžu ani na chvilku přestat natahovat krk z okna, aby mi něco neuniklo.

Konečně ho vidím, jak si ve vší té záři a třpytu klestí cestu nahoru do kopce. Průvod.

Nikdo z dětí ho zezačátku nezahlédne, ale pak, když se přehoupne přes vrchol kopce, všechny vyskočí na nohy, nahoru na plot a pošťuchují se a strkají, aby zaujaly pozici s co nejlepším výhledem.

Na samé špici kluše šest bílých koní posetých malými zářivými světýlky. Na jejich hřbetech stojí dívky a chlapci ve třpytivých flitrových kostýmech. Vyskakují, otáčejí se ve vzduchu, znovu a znovu a vždycky zcela neuvěřitelně dopadnou zpátky na obě nohy.

Po nich přijíždí zářící kůň Palomino, mnohem větší než ostatní. Z jeho pohybů je cítit nevybouřená energie: nohy v klusu vyhazuje vysoko do vzduchu, oblouk krku natahuje kupředu.

Na jeho hřbetu stojí muž v legračním malém oblečku, s opičkou na rameni. V ruce drží velikou krabici a z ní rozhazuje dětem plné hrsti bonbonů. Děti nadskakují a s nataženýma rukama na něj zoufale pokřikují.

Po něm se vynořují desítky hezkých pastelově zbarvených přívěsů, velké náklaďáky se zařízením a pak ještě větší náklaďáky, ve kterých, jak předpokládám, musejí být Drekové a zbytek zvířat.

Úplně poslední jede velký otevřený přívěs, osvícený stovkami barevných světel. Je plný lidí – účinkujících – a všichni mávají davu dětí. Klauni žonglují s míčky, další akrobati metají salta a dva polykači ohně hltají zlověstné plameny.

Vysoko nad nimi je dívka, provazochodkyně, i ona dělá salta a točí se na provaze.

Jasný bílý reflektor ji provází, zatímco se vrhá a vine na pozadí inkoustové oblohy.

Lano pro ni natáhli mezi dva vysoké kůly přes desítky přívěsů. Provádí své otočky nad celým dlouhým průvodem, nestálá jak tekoucí voda.

Všude kolem ní tančí laserová světla a vybuchují rachejtle, které ji na okamžik zasypou deštěm zlatých hvězdiček.

Její obraz je promítán v podobě desítek hologramů vysoko na obloze, takže všude, kam se podíváš, rozsvěcí temnotu noci věrný obraz jejích prohnutých zad a otoček a salt.

Musí ji být vidět na kilometry daleko.

Jeden z těch obrazů je venku přímo za oknem, jen pár centimetrů od mé hlavy. Najednou zvedne zrak a já se jí dívám přímo do očí. Je v nich ocelový chlad. Je krásná, ale z něčeho v jejím pohledu mi přeběhne mráz po zádech. Vím, že to není doopravdy ona, kdo se na mě dívá, ale připadá mi tak blízko, že bych se jí mohl dotknout. Otevřu okno, jak to jen jde, a napřáhnu ruku. Natahuju se ze všech sil za světlem, které z ní vyzařuje, ale prsty se mi sevřou naprázdno.

V tu chvíli, když jsem se na ni díval, jak tančí po obloze, jsem sám sobě něco slíbil. Ať se stane cokoli, ať matka s otcem řeknou cokoli, půjdu do cirkusu.

HOŠIKO

Děti pověšené na plotě podél cesty nadšeně křičí, jak se blížíme. Většina z nich vzrušeně nadskakuje a natahuje ruce po cukrovinkách, kterými Silvio zasypává dav.

Zářivě se na ně dolů usmívám, jak se otáčím ve vzduchu, mávám a posílám polibky pokaždé, když dopadnu zpátky na provaz.

Nenávidím je.

Všechny je nenávidím.

Nejradši bych na ně plivla.

Tak tohle je tedy ono: Londýn. Už je to deset let, co tady byl cirkus naposledy – těsně předtím, než mě vybrali. Nemůže být víc než pět hodin, ale už je černočerná tma a budovy rozprostírající se všude kolem na mě poblikávají miliony světýlek.

Přímo uprostřed té rozlehlé zástavby, tyčící se nad labyrintem mrakodrapů a kancelářských budov v hloubce pod sebou, se zvedá slavný Mocenský dům vlády. Koupe se ve žlutém světle a je tak veliký, že z něho rozeznám každičký detail, dokonce i z té výšky, zatímco metám salta a tančím. Je přesně takový, jak ho Amina popsala. Odspodu se v lesklém černém ebenu zvedají v jediném masivním sloupu k obloze stovky a stovky tesaných těl. Omotaná jedno kolem druhého, ve vrstvách nad sebou, těsně propletená, drtící se navzájem: obrovská pyramida svíjejících se Dreků.

Na vrcholu, přímo na samé špici, zářivá a třpytící se nad světem, se nadřazeně tyčí obrovská zlatá socha podepřená stovkami spojených, krčících se těl pod ní. Muž – nadčlověk – s rozvlněnými svaly, usmívající se láskyplně na město pod sebou.

Chvěju se a cítím, jak se mi třesou kolena, jak se přestávám soustředit.

Ta socha zosobňuje vše, co je s tímhle světem v nepořádku. Zosobňuje nadřazenost a pýchu a moc. Zosobňuje útlak: mnoho je drceno málem. Zosobňuje zlo.

Nemůžu od ní odtrhnout oči. Zírám na ni, zatímco přívěsy projíždějí velkou kovovou branou, která se pak za nimi s dunivým kovovým třeskotem zabouchne.

Alespoň už ji až do doby, než budeme odjíždět, neuvidím. Je to to poslední, co my všichni uvidíme z vnějšího světa po následující dva týdny, dokud nerozložíme a nesbalíme své věci a nevydáme se na další místo. Mělo by být v podstatě jedno, kde jsme, ve kterém městě postavíme stany. Lidé, co se tu noc co noc houfují, jsou všude, kam se vrtneme, stejní.

Ale je to nějak jiné, být tady, přímo v samém středu toho všeho: přímo tam, kde vznikají zákony, kde sídlí Mocenský dům.

Znovu se zachvěju, než seskočím z lana.

Jakmile za námi brána s třeskotem zaklapne, slézá Silvio ze svého zlatého hřebce. „Sežeňte je, a ať se dají do stavění!“ nařizuje strážím. „Čas jsou peníze!“ Ten usmívající se velkorysý dárce sladkostí je ten tam a místo toho teď netrpělivě krčí rty.

Snažím se dostat ke Gretě a Amině, ale nepodaří se mi to dost rychle. Odeženou je na jedno pole a já zůstávám vzadu s jinou skupinou.

Prásk! Přes záda mi přejede bič, jak nás ženou k velké haldě stavebního materiálu.

„Na co čekáte, hlupáci?“ ječí na nás Silvio a jeho bič si mě znovu najde, přejíždí přes nás přes všecky, jak se k sobě tiskneme, zatímco na nás neúnavně dopadá znovu a znovu. „Padněte dolů, na všecky čtyři a pusťte se do stavění!“

BEN

Celý ten večer jsem strávil v knihovně a sledoval, jak mi před očima roste rozlehlé, vysokými zdmi obehnané město. Obrovské lešení, obrovské železné zdi, všechno neúnavně stloukáno dohromady desítkami Dreků. Vzdouvající se zlaté, stříbrné a červené látky jsou konečně vypnuté a vytvářejí iluzi mnoha stanů s kupolovitými střechami čnícími vysoko na temné obloze, ve skutečnosti to však vůbec stany nejsou. Jsou to samé pevné stavby, jejichž úkolem je udržet všechna zvířata, a nejspíš i Dreky, bezpečně uvnitř.

Je tam několik velkých a spousta malých budov a všechny jsou navzájem pospojované labyrintem uzavřených vzdušných chodeb. To znamená, že účinkující Drekové nebudou muset vůbec vyjít ven, jakmile bude komplex postaven. Budou pěkně a bezpečně odděleni od Čistých, jako nějaká obří mravenčí kolonie v oblacích. Vlastně jsou to takoví mravenci dělníci, jak čile pobíhají sem a tam čistě pro naši zábavu.

Snažím se znovu někde zahlédnout tu dívku, ale už se stmívá a takhle na dálku vypadají všichni stejně. Ale v hlavě mám její obraz, pořád se mi tam přehrává, jeden z těch deseti nebo více, které neúnavně znovu a znovu vybuchují na obloze.

Snažím se vymyslet, jak přemluvím rodiče, aby mě nechali jít se na představení podívat. Určitě nebudou souhlasit – na

Dreky mají vyhraněný názor. Jenomže já musím. Musím zjistit, jestli je pravda, co o tom představení všichni ostatní vyprávějí. A musím ji vidět, jak tančí na visutém laně.

HOŠIKO

Než skončíme s prací, je černočerná tma. Ruce mi krvácejí, a když se konečně dostaneme na pokoj a dveře za námi zapadnou, maličko se potácím.

Konečně šest hodin bez strážných, bez Silvia, bez Čistých. V noci se neobtěžují nás hlídat – zřejmě to šetří peníze, a kam bychom asi tak mohli utéct?

Rozhlížím se v místnosti po Gretě a Amině a přitom si prohlídnu všechny ostatní přítomné. Na první pohled nemáme vůbec nic společného. Všechny ty různé barvy a vyznání tvoří dohromady tenhle bláznivý cirkus, rozmanitější skupinku byste hledali těžko. Když se ale podíváte pozorněji, podobáme se jeden druhému daleko víc, než by člověk čekal.

Málokterý Drek v cirkusu to dotáhne až do dospělosti, takže skoro všichni jsou tu hodně mladí, ale většina vypadá mnohem starší, než doopravdy je. Každá tvář, i toho nejmenšího z dětí, je zbrázděná starostmi a vyčerpáním a mnoho z nás má jizvy a stará zranění – fyzická stvrzenka, jak moc nebezpečné je to, co děláme.

V jiném světě bychom si šli každý svou cestou, ale tady jsme jednotka. Sdílíme společnou existenci: stejné obavy, smutky, stejnou nenávist. Vzájemně se chráníme, když je to možné, a pomáháme si navzájem nést své břímě, jak jen je to v našich silách. Tohle je teď moje rodina – jediná rodina, na kterou si vzpomínám.

Dohromady je nás asi padesát, někdy o pár více, někdy o pár méně, jak nové tváře přicházejí a ty staré, i ne tak staré, odcházejí.

Zahlédnu Gretu na opačném konci místnosti a ona ke mně přiběhne, obejme mě oběma ručkama okolo pasu a vmáčkne mi hlavičku do břicha.

„Chybělas mi!“ řekne. „Nesnáším, když nepracujeme spolu.“

„Já taky,“ odpovím. „Kde je Amina?“

„Už na ošetřovně. Jednomu z těch nových kluků to při stavění lešení rozdrtilo ruku.“

Zamračím se. To není dobré. Jestli to zranění bude příliš vážné, nebude moci vystupovat, a když neslouží svému účelu, bude pro ně nadbytečný, a všichni víme, co to znamená.

„Amina si myslí, že to spraví. Alespoň to tak řekla mně.“ Zamračí se. „Ale to taky nemusí být pravda. Nikdy mi neřekne, jak to doopravdy vypadá.“

Suše se zasměju. Greta má pravdu. Jestli toho chudáčka odvezou, Amina to Gretě neřekne – něco si pro ni vymyslí. Snaží se ji ušetřit co nejvíce ohavných podrobností. My obě. Na takovémhle místě je to prakticky nemožné, ale ani jedna z nás nechce vidět to světýlko, které jí stále ještě poblikává v očích, vyhasnout ani o vteřinu dřív, než je to nezbytně nutné.

Amina kdysi dělávala to samé mně: nabízela mi cenzurovanou verzi pravdy. Dělala by to dál, kdyby jí to u mě prošlo, i když už je to v podstatě bezpředmětné – veškeré iluze, které jsem kdy mohla mít o životě tady, jsou dávno v prachu.

Dnes večer toho v noclehárně nikdo moc nenamluví a společenský prostor už se pomalu vylidňuje, jak se všichni odebírají do svých postelí. Všichni jsme stejně vyčerpaní, je to náročná fyzická práce, postavit celý cirkus, a z nějakého důvodu nás první večer pokaždé zapomenou nakrmit.

Přemýšlím, že bych počkala na Aminu, ale nemá to smysl. Klidně může být pryč celou noc a akorát se rozzlobí, když mě najde vzhůru.

„Potřebuješ spát," pořád opakuje. „Podívej, co se stalo mně."

„Jsem tak unavená," řeknu Gretě. „Jdu si rovnou lehnout."

Podívá se na mě těma prosebnýma modrýma očima a já se neubráním úsměvu. Má v nich vepsanou nevyslovenou otázku.

„Ne," bráním se chabě. „Ani náhodou. Na jedné posteli není dost místa. Vždyť ta tvoje je hned vedle."

„Prosím," škemrá. „Nebudu moct spát, když budu sama."

„A já zase nebudu moct spát, když se vedle mě budeš celou noc vrtět."

„Nebudu se vrtět, slibuju. Budu ležet úplně bez hnutí. A hned usnu. Ani nebudeš vědět, že tam jsem."

Zavrtím hlavou. Každou noc mi Greta slibuje to samé a každé ráno se budím a napůl visím ven z postele, zatímco ona leží s rukama a nohama roztaženýma přes celou pelest.

Podlézavě se na mě usmívá. „Prosím."

Ten rozhovor je úplně bezpředmětný. Ona ví, že jí nedokážu říct ne. Má mě omotanou okolo svého malého prstíku, a to už od prvního dne, co sem přibližně před rokem přišla. I kdybych trvala na svém a odmítla ji, budila by mě celou noc svým pláčem.

„Tak dobře," svolím přesně tak, jak jsme to obě od začátku očekávaly. „Ale jenom dneska večer. Zítra budeš spát sama."

Dychtivě přikyvuje. „Slibuju ti to, Hoši."

Vydáváme se do ženské ložnice, úzkou centrální chodbičkou k našim obvyklým patrovým postelím na samém jejím konci.

Dnes večer je tu takové ticho, klid z vyčerpání. Takhle to vypadá pokaždé, když stavíme. Všichni jsou ještě víc

unavení než obvykle a spánek se pro nás pro všechny stává tím nejdůležitějším. Zpravidla to tak není. Noc je jediná doba, kdy můžeme být spolu, a i když jsme pokaždé, pokaždé strašlivě unavení, snažíme se zůstat vzhůru aspoň tu půlhodinku. Občas trénujeme čtení a psaní, ale zdaleka ne tak často, jak víme, že bychom měli. Je těžké se soustředit, když vás bolí každá kost v těle a musíte se zoufale bránit, aby se vám nezavíraly oči. Obvykle se jen všichni sejdeme a jedno z větších dětí vypráví příběh. Někdy jsou ty příběhy vymyšlené, výpravy do fantazie, které nás na krátký drahocenný okamžik unesou na létajícím koberci pryč z tohoto místa plného bolesti do kouzelných světů – za krásnými princeznami a statečnými princi a zářivými paláci, za královnami víl, které dokážou všechno spravit jediným mávnutím své kouzelné hůlky. Ale častěji je to skutečný příběh. Vyprávění nebo vzpomínka nebo lekce dějepisu o něčem z minulosti, o našem dědictví a jak se to stalo, že se svět stal takovým, jakým je. Je to jediný způsob, jak se dozvědět, kdo jsme a jací jsme. Tato sezení jen posilují pocit nespravedlnosti, který si nosím s sebou jako železnou kouli uloženou někde v žaludku. Po nich je o to těžší ji unést, ale zase bývá o to mocnější. Všichni to tak cítí, vím to, ale přitom mám pocit, že ostatní jsou nějak daleko lépe schopni se s ní vyrovnat. Amině se nějak podařilo proměnit ji v nezdolnost, v naději, ne v nenávist. Je si jistá, že takhle to nezůstane napořád.

„Podívej se na historii," říká. „Vždycky přijde změna, vždycky všechno skončí. Zdi se hroutí, režimy padají, lidi se pozvedají."

Aminu mám moc ráda, ale v tomhle se plete.

Tenhle cirkus je tady už čtyřicet let. Čtyřicet let platí Čistí za to, aby sem mohli chodit. Čtyřicet let odtrhávání drekovských dětí od jejich rodin. Čtyřicet let je nutí se tady

předvádět ve jménu zábavy. Čtyřicet let krutosti, bolesti a smrti. V srdci téhle společnosti je zlo zakořeněné. Jak by to někdy mohlo skončit?

Lehnu si na své malé tvrdé lůžko a Greta se nasouká vedle mě. Tak dlouho se vrtí, až je do mě úplně zaklíněná.

Když už si myslím, že je konec vrtění, vyskočí a bere si ze své vlastní postele Lucy, svoji panenku. Ten špinavý uzlík nesourodých hadříků, sešitých dohromady s velkou láskou, je to jediné, co jí zbylo z domova, a nikdy nespí bez něj.

Otáčí se tvářičkou ke mně a já cítím na obličeji její horký dech.

„Greto," šeptám. „Přestaň na mě dýchat."

„Promiň," odpovídá mi taky šeptem, ale ani se nehne. „Viděla tu sochu?"

„Ano."

„Ta je veliká, co?"

„Zas tak moc ne. Vlastně mi nepřipadala nijak zvláštní."

„Vážně? Mně se líbil ten velký zlatý pán."

Ten velký zlatý pán – ona vůbec netuší, co zosobňuje. A jsem za to ráda.

„Že je to něco, viď?" pokračuje. „Být v hlavním městě."

„Ne! Co by na tom mělo být? Co je v tom za rozdíl? Sotva si půjdeme prohlížet památky."

„Ne. Já vím, ale… přijde se na nás podívat hromada důležitých lidí, Silvio to říkal."

„Greto, není na nich nic zvláštního. Nejsou o nic lepší než ty a já, nikdo z nich."

„I tak. Ráda se koukám na všecky ty lidi v těch hezkých šatech."

Polknu odpověď, která mi naběhne jako první. Amina má pravdu. Musíme se snažit tu její nevinnost zachovat, udržet ji dítětem tak dlouho, jak to jen půjde.

Asi by se dalo říct, že Greta je jako moje mladší sestra, ale pro mě je ještě daleko víc. Je mi sice teprve šestnáct, ale připadám si jako její matka.

Pravdou je, že ji a Aminu mám nejradši na celém tomhle zvráceném světě. Dokonce radši než vlastní rodinu – koneckonců, naposledy jsem je viděla před jedenácti lety.

Hlavní důvod, proč každý večer bojuju o přežití, je ten, abych mohla Gretu dál trénovat. Nechci, aby musela začít vystupovat, bůh ví, že to nechci, ale musím se postarat, aby byla připravená, až ta chvíle nastane. Musím ji udržet v bezpečí, i přestože vím, že čím je ona lepší, tím postradatelnější jsem já sama.

Ještě pořád si vybavuju každičkou podrobnost toho dne, kdy přišla, jako by to bylo včera. Bylo to krátce po té Aminině nehodě a zrovna jsme nacvičovaly v aréně.

Silvio nám dal tři dny na to, abychom představení upravily jen pro mě, místo nás obou. Byla jsem z toho nervózní, my obě. Bála jsem se, že si to najednou rozmyslí a Aminu si nenechá. Dojde k názoru, že mu vlastně k ničemu není. Že se tam zničehonic zjeví a odtáhne ji pryč a já už ji nikdy neuvidím.

Pořád jsem ztrácela rovnováhu a nohy mi na laně podkluzovaly. Amina se snažila nerozčilovat, ale ani ona tu nervozitu nedokázala zakrýt. Nic neříkala, ale věděla jsem, že má strach. O mě i o sebe. Kdybych nedokázala představení zvládnout sama, nebyla by už v ohrožení jenom ona. Snažila se to všechno držet v sobě, ale pokaždé, když jsem udělala chybu, ztuhla v ramenou a zaťala čelist.

Zavládlo mezi námi neobvyklé napjaté ticho a najednou se velké dveře rozrazily a objevil se v nich Silvio. Za sebou táhl za bílé vlásky špinavou malou holčičku.

„Seznamte se s naším nejnovějším přírůstkem," ušklíbl se. „Právě prošla výběrem. Žádná sláva to není, ale copak

si můžu vybírat? Ten zbytek nestál za nic. Tahle v sobě má alespoň nějaký potenciál, doufám, je alespoň trochu pružná.“ Zkroutil jí ručku za záda, pevně, až holčička vykřikla.

Přeměřil si mě od hlavy k patě. „Jak vám to jde?“ zeptal se podezřívavě.

„Dobře,“ odpověděly jsme s Aminou současně.

„To doufám. Visuté lano je pořád ještě jedno z našich největších lákadel, bůhví proč. Doufej, že se ti podaří přilákat davy samotné, děvenko. Nerad bych musel celé to číslo zahodit a začínat s něčím úplně jiným.“

Ta hrozba zůstala viset ve vzduchu.

Celou tu dobu na mě Greta zírala, rtík se jí chvěl, obrovské oči vytřeštěné, jako by mě prosila, abych něco udělala. Nakonec ji pustil a strčil do ní takovou silou, že mi přistála u nohou jako hromádka neštěstí.

„Tahle malá pouliční krysa je prozatím moje pojistka. Rychle ji vycvič,“ nařídil a vyplul z místnosti.

Zvedla ke mně vyděšené oči a řekla úplně to samé, co říkáme všichni. Stejná slova, která pak opakovala noc za nocí, když jsem ji držela v náručí a čekala, až se pláčem uspí. Slova, která už říkat přestala. Slova, která jsem přestala říkat i já. Kdy? To už si nevzpomínám. Když se ze vzpomínek na domov stal jen jakýsi mýtus, když se mě tohle strašné místo zmocnilo a stalo se pro mě reálnější než doba před ním.

„Chci maminku.“

Toho dne jsme už nic dalšího nenacvičily.

Zvedly jsme s Aminou to malé zlomené stvoření ze země a pokusily se ho spravit, zalátat a zhojit jeho malá křídla. A zatím se nám ji dařilo udržovat pohromadě, pomocí Amininých obvazů a náplastí a mastí, a díky velké hromadě ochrany a lásky a podpory. Asi je teď silnější, než byla, ale na tohle místo nepatří. Nikdo z nás, ale obzvlášť Greta je pro tenhle svět příliš dobrá: příliš něžná a křehká. Na

takovémhle místě dlouho nepřežije. Je jako motýlek a motýlci potřebují slunce a vzduch, prostor a svobodu, ne bodové světlo a zamčené dveře. Motýlci jsou zranitelní, je tak snadné jim rozdrtit křídla.

Každým dnem teď Silvio poručí, aby Greta poprvé vystoupila. Překvapuje mě, že to ještě neudělal. A až to udělá, ona to zvládne. Vím, že to zvládne. Pořád jí opakuji, že je skoro připravená, i když ona mi nevěří. Má takový talent, je tam nahoře tak přirozená, lidi ji budou milovat. Jak by ji mohli nemilovat? Pokaždé, když se na ni podívám, mě zaplaví pýcha, která s sebou nese tak silný ochranářský pud.

Nejsem jediná, kdo si myslí, že je jako motýlek. Je to přezdívka, kterou už jí Silvio přidělil: *Motýlek*. V její kráse a křehkosti vidí dobrý obchodní artikl, něco, co se dá snadno proměnit v obchodní značku. Motýlek a Kočka, to jsme Greta a já.

BEN

Nemůžu spát, a tak čekám, dokud dům neztichne, a pak udělám to, co dělám pokaždé, když si potřebuju popovídat – proklouznu do kuchyně a najdu Priju.

Peče chleba. Jakmile otevřu těžké dveře, zaplaví mě jeho teplá vůně.

Vzhlédne a nespokojeně zamlaská, když mě vidí.

„Jak to, že ještě nespíte?“ kárá mě. Akorát že ona jenom předstírá, že se na mě zlobí – podle záblesku v jejích očích poznám, že je ráda, že jsem tady.

Sednu si na stoličku a pozoruju ji při práci. Tady dole je zima, i přes rozpálenou pec, a tak si přitáhnu nohy k tělu. Prija si mě pozorně přeměří a ihned ustane v tom, co právě dělá, a zamíří k příborníku. Opatrně z něj vyloví svoje sárí. Vděčně se do něho zabalím a vzpomenu si, kdy jsem ho viděl poprvé. Byl jsem tady dole, jednoho chladného rána, a povídal si s ní, když jsem se najednou roztřásl zimou. Zamlaskala jazykem a řekla mi, abych se vrátil nahoru, kde je zapnuté topení, nebo si alespoň skočil pro svetr, ale já si jí nevšímal a zůstal jsem tady, schoulený na stoličce.

Pochybovačně na mě zírala, jako by se nemohla ohledně něčeho rozhodnout, a pak došla k příborníku a vytáhla ho úplně zezadu. Měla ho schované pod pytli s rýží a zabalené do hnědého papíru. Nikdy nezapomenu, jak vypadalo, když ho přede mnou rozvinula. Ten den zaplavovalo místnost

slabé zimní světlo, jak se to stává, když je slunce hodně nízko nad obzorem. Jak se přede mnou sárí zvolna rozvinulo, zachytilo sluneční paprsky a rozeslalo jejich odraz po místnosti. Tyrkysový satén, třpytící se zlatou a fialovou: jako paví pera. Těžký a chladný na dotyk.

„Nikomu to neříkejte," šeptala. „Je to kontraband."

Nevěděl jsem, co to znamená, ale časem mi o tom řekla všechno. Jsou to svatební šaty její babičky, z doby předtím. Její matka si je schovala a pak je předala jí. Když zakázali tradiční indické šaty, ukryla je u sebe doma, ale tam bylo takové vlhko, že se bála, že se jí šaty zničí. A proto je propašovala sem.

„Jednoho dne je dám svojí dceři," řekla. „Třeba se v nich bude moci vdávat, až se pro nás věci zlepší."

To bylo poprvé, kdy mi došlo, že má svou vlastní rodinu. Poprvé, kdy jsem pochopil, že se její život netočí okolo mě, okolo posluhování mé rodině.

Po tomhle se mi ji dařilo přesvědčit, aby o nich mluvila častěji. Zezačátku byla obezřetná, ale nedokázala si pomoct. Zvlášť, když jsem se vyptával na její děti, Nilu a Nihala.

Vždycky jsem jim tak trochu záviděl, tomuhle chlapci a dívce, které jsem nikdy nepotkal. Vím, že to je absurdní – já mám všechno a oni nic – ale když vidím, jak se jí lesknou oči pokaždé, když o nich mluví, cítím zvláštní smutek a uvnitř velikou prázdnotu. Je zřejmé, že je nade vše miluje. Vidí je jen na pár hodin jednou za měsíc, když má půl dne volno, ale mluví o nich, jako by žila jen pro tyhle chvíle.

Zajímalo by mě, jestli se mojí matce taky takhle lesknou oči, když o mně mluví. Nedokážu si to dost dobře představit. Vlastně myslím, že o mně ani nikdy nemluví – má na práci daleko důležitější věci a významnější témata.

Prija už se mezitím pustila do dalšího chleba a její prsty jen kmitají, jak hněte mouku a vodu dohromady, dokud se nespojí do jediného.

„Tak copak se děje?“ ptá se. „Copak tentokrát brání pánovi, aby usnul?“

„To ten cirkus,“ vysvětluji. „Vážně bych tam moc chtěl jít, ale už teď vím, že mi to matka s otcem nikdy nedovolí.“

Ustane v tom, co dělá, a ostře se na mě zadívá. Ve tváři se jí na okamžik mihne netypicky tvrdý výraz. „Proč byste tam chtěl jít?“

„A proč bych nechtěl?“ nechápu. „Všichni říkají, že je to úžasné.“

„Ano.“ Promluví nedůtklivým pronikavým hlasem. „To si dokážu představit.“

Zpracovává teď těsto, opírá se do něho pěstí a vytlouká z něho poddajnost. Znovu a znovu jím mrští prudce o kuchyňskou desku a opře se do něj. Skoro vypadá, jako by někoho mlátila, jak se s ním nemazlí. Najednou se úplně změní atmosféra v kuchyni. Úplně si mě přestane všímat a soustředí se výhradně na chleba. Rty má pevně sevřené, ramena nahrbená.

Necítím se tu stejně jako jindy, když sem proklouznu. Obvykle si celé hodiny povídáme, i když vím, že to je zakázané.

Teď tam rozpačitě sedím a dívám se na ni.

Trvá celou věčnost, než promluví.

„Jestli si vážně myslíte, že to je něco, co by vás mohlo bavit…“ ozve se konečně.

„Proč by mě to nemělo bavit?“

Znovu se na mě zahledí a ve tváři má teď zvláštní výraz, který jsem u ní ještě neviděl.

„Opravdu chcete, abych vám řekla proč?“ ptá se váhavě.

„Ano.“

„No…“ na okamžik se odmlčí, a pak jako by se vzpamatovala. „Ale nevšímejte si mě. Na tom nezáleží, co si já myslím. Jsem jenom Drek, nejspíš ani nevím, o čem mluvím.“ Odvrátí se ode mě a pak, zády ke mně, dodá: „Měl byste si jít lehnout. Není to správné, že jste tady dole se mnou.“

Nikdy předtím to neřekla. Zvedne pytel s mrkví a začne ji krájet opravdu rychle, *sek sek sek*, nůž jen kmitá.

Proč jí tak záleží na tom, jestli půjdu, nebo nepůjdu do cirkusu?

„Prijo?“ Nevím, proč se cítím tak nesvůj. „Jsi v pořádku?“

„Jistě.“ Mluví odměřeněji než obvykle. „Proč bych neměla být?“

„Nevím,“ krčím rameny. „Nechápu, co jsem udělal špatně.“

Vzdychne a otočí se ke mně. „Ne,“ řekne tentokrát o poznání něžněji. „Myslím, že to opravdu nevíte.“ Odloží nůž a opře se o kuchyňskou desku. Hrbí se, jako by pro ni bylo nesmírně těžké udržet se na nohou. Když ke mně zvedne oči, její pohled mě propaluje. „Cirkus není nějaká kouzelná divotvorná země, Bene. Je to vězeňský tábor.“

Přejde přes místnosti a vyhlédne oknem ven na město. Odsud jsou vidět střechy cirkusu, všechny jsou rozsvícené a poblikávají. „To místo je plné dětí, většina z nich je mladší než vy.“ Pak se zasměje, chladně a nuceně. „Pokud vím, tak tam moc dospělých není. Myslíte, že mají na vybranou, Bene? Že se samy rozhodly odejít od svých rodin a žít jako sirotci?“

„Nevím,“ říkám. „Třeba jsou šťastné, že jsou volné, a daleko od svých rodičů. A beztak jsou to jenom…“ Zarazím se dřív, než to vyslovím.

„Jenom Drekové? To jste chtěl říct?“

Svěsím hlavu. Nechtěl jsem ji popudit ještě víc.

Vrátí se k desce a znovu začne krájet mrkev. „Máte pravdu, samozřejmě. Jsou to jen samá drekovská děcka, vlastně na nich vůbec nezáleží. Drekové beztak nemají žádné city, nemám pravdu?“

Nic na to neříkám.

„Musí to tak být. Přece vám to tak říkají ve škole, nemám pravdu? Říkají vám to vaši rodiče, říká vám to vaše vláda. Samozřejmě, že to tak je.“

Nejsem si jistý, jestli ode mě očekává odpověď. Ani nevím, co bych řekl, tak tam jen tak sedím.

Ale jak tam tak sedím a dívám se na ni, jak zuřivě krájí zeleninu, rozlévá se mi v nitru zvláštní pocit. Je to trochu jako vina, trochu jako stud. Nedává to smysl. Proč mám pocit, jako bych udělal něco špatného?

Nakonec poskládám sárí, nechám ho ležet na stoličce a vyplížím se z kuchyně zpátky do svého pokoje a do postele.

HOŠIKO

Amina se ještě nevrátila a všichni ostatní už spí, až na mě. Greta v mé náruči hluboce a klidně oddychuje. Zanořím hlavu do jejích hebkých vlasů a pevně ji k sobě přitisknu.

Jak by mi bylo, kdyby konečně souhlasila, že bude spát sama? Byla bych nešťastná, vím, že bych byla.

Tahle noční útěcha, kterou jí přináším, je dvojsečná záležitost. Zpravidla, když se k ní takhle přitulím, necítím tu bolest tak silně. Jenomže dneska to nefunguje. Dneska se všechny ty vzpomínky, ta bolest, ten strach vzpouzejí. Nechtějí poslouchat. Nechtějí se nechat odehnat, prosakují puklinami ve zdech, které jsem si vystavěla uvnitř, aby mě mučily.

Snažím se myslet na jiné věci, ale ty obrazy mi víří v mozku jako nějaké bláznivé černobílé fotografie, točí se kolem a kolem.

Na krátký okamžik vidím mámu, tátu a Mika tak, jak vypadali, když jsem je viděla naposledy, zamrzlý obraz, ruce napřažené ke mně. Snažím se na ně dosáhnout, dotknout se těch prokluzujících prstů, ale už jsou pryč, jen šmouha ustupující do pozadí. Než se můžu dostatečně zaměřit na jejich oči, na jejich tváře, než si plně vybavím, jak vypadali, vyklouznou mi, stejně jako pokaždé.

Proč si nemůžu vzpomenout? Proč je to všechno pryč? Všechno to vybledlo do ztracena, takže jediné, co mi zbývá, jsou tyhle mučivé záblesky?

Greta si ještě vzpomíná. Občas utíká v myšlenkách domů, když je to tady obzvlášť zlé. To pak má v očích takový skelný výraz a vy víte, že je daleko na nějakém úplně jiném místě. Vím, že to je pro ni o to těžší, ale přesto té malé holčičce vedle mě občas závidím. Ona ještě svou rodinu neztratila, ne jako já.

Děsí mě, jak jsou mé myšlenky odtažité. Obrazy toho místa, které bývalo domov, jsou celé zamžené a rozmazané, jako stružky dýmu. Snažím se je uchopit, ale v rukou se mi vždycky rozplynou. Jako bych vyprávěla příběh někoho jiného, když se snažím na všechny jasně upomenout, dokonce i na mámu. Nedokážu už přesně říct, co je skutečná vzpomínka a co můj vlastní detail, kterým jsem doplnila prázdnou mezeru. Tohle je přesně ten důvod, proč členům cirkusu zakazují kontakt s rodinou: chtějí zpřetrhat všechna pouta, zabránit nám v tesknění po domově.

Nenávidím je za to, že to funguje.

Dřív jsem pro ně pořád plakala. Bývala jsem plná zoufalé hladové touhy po mámě a tátovi a po mém malém bratříčkovi. Byl mu teprve rok, když jsem odešla. Takový boubelatý chlapeček, vzpomínám si, i když mi to přijde nepředstavitelné. Jak mohl být boubelatý, chlapeček z ghetta? Máma ho ještě kojila, tak proto. Byla tak bledá a slabá, jako křehká větvička. Musel z ní vysávat všechny živiny, stejně jako předtím já.

Obětovala se pro něho, pro nás pro oba, a sama tiše chřadla s něžným úsměvem na tváři. Taková byla: nesmírně nesobecká, nesmírně něžná, nesmírně trpělivá. To je všechno, co vidím, když se ohlédnu zpátky: čím dál matnější obrys. Nevím jak, ale jednoho dne zjistím, co se s mou rodinou stalo.

Odvrátím tvář a dívám se do zdi. Prsty přejíždím po popraskané špinavé omítce.

Pramínek, proud, potopa: přehrada se protrhla.

Zničehonic se mi z hloubi nitra derou prudké vzlyky. Zabořím hlavu do tenkého polštáře a snažím se potlačit zvuk. Jenomže to je k ničemu. Jestli je ještě někdo vzhůru, určitě mě uslyší. Sama jsem slyšela uprostřed noci vzlykat ostatní dostkrát na to, abych to věděla.

Obvykle už nepláču. Co je to se mnou dneska? To poslední, co potřebuju, je probudit Gretu. Vyděsilo by ji to: nikdy mě takhle neviděla. Nikdo mě takhle neviděl. Kromě Aminy.

Nakonec zpod ní opatrně vyprostím ruce a vyklouznu z postele, tak tiše, jak to jen jde. Potichu přejdu k oknu a pověsím se na mříže. Opřu si o ně hlavu a dívám se ven.

Docela nahoře, skoro jako by se dotýkaly hvězd, se choulí obrovské domy bohatých a slavných, kolem dokola jako prstenec okolo města. V jednom se svítí, úplně nahoře, a v okně rozeznám obrys postavy.

Zaslechnu za sebou zvuk a otočím se. Za mnou se Amina protahuje a zívá a míří ke mně.

„Jak je pacientovi?“ ptám se jí.

Smutně se usměje. „Myslím, že bude v pořádku. Je to čistá zlomenina, zahojí se to dobře, když…“ Nemusí pokračovat, vím, co chce říct. Když bude mít dost času, aby se kost zahojila, tak bude v pořádku. Jenomže když nevystupuje, nevydělává cirkusu peníze a Silvio s ním nebude mít trpělivost.

Amina má onu pochybnou čest být jediný Drek, který mohl zůstat v cirkuse, i když už nevystupuje. Je jí teď dvacet: to je na místní poměry hodně. Ještě před rokem a půl byla jednou z našich nejlepších umělkyň. Jenomže jedné noci spadla a tím to skončilo. Celou předešlou noc proseděla u nemocného dítěte – jmenoval se Aran – a snažila se ho udržet naživu potom, co se na něm pro své zvrhlé pobavení vyřádila skupina Čistých z řad návštěvníků cirkusu. Neuspěla – stejně nakonec zemřel –, ale ona se několik nocí pořádně nevyspala. A proto se to stalo.

Ten den byly v aréně lučištníci, dvanáct jich bylo. Kdykoli jste na visuté hrazdě, je načasování nejdůležitější za všech okolností, ale když se přitom ještě musíte vyhýbat smrtelně ostrým šípům, které se na vás sypou ze všech stran, je o to těžší se soustředit.

Vzpomínám si na to tak jasně, houpala jsem se na hrazdě, ruce napřažené, a čekala jsem, až se chytne, jako to udělala milionkrát předtím. Vzpomínám si na ten šíp, jak se řítil vzduchem a propíchl jí krk, chvilku se tam chvěl, zatímco publikum propuklo v nadšený jásot. Vzpomínám si, jak údivem otevřela ústa, na její nechápavě rozšířené oči. Ztratila koncentraci jen na malý okamžik, nic víc, jenomže okamžik je v naší branži nekonečno. Propásla svou chvíli. Nechytila se mě a její noha minula střed lana. Jen o milimetr, jen o zlomek vteřiny, jenomže to stačilo.

Bylo to jako ve zpomaleném záběru, jak jsem se tam houpala a dívala se na ni, jak padá. Její paže, ještě pořád napřažené směrem ke mně, její oči, velké a vyděšené, jak padala dolů, dolů, dolů do davu pod sebou.

Tu noc zaplavili Čistí arénu jako velká voda. Ignorovali varování ochranky, protlačili se skrz strážné a přes zátarasy. Byly jich stovky a všichni se tam chtěli dostat jako první. Rozvášněný zběsilý dav.

V jeden okamžik jsem ji viděla dopadnout a už v ten další se na ni vrhli, sápali se po ní a trhali ji na kusy.

A oni nám budou říkat, že *my* nejsme lidi.

Je to skoro k smíchu. Tihle Čistí, s jejich povzneseným chováním, s jejich pocitem nadřazenosti, jako by byli všichni z královské krve. Jsou to zvířata, bestie, všichni do posledního.

Bůh ví, jak je možné, že Amina té noci nezemřela. Nechali ji být, protože si mysleli, že je mrtvá. Byli by ji roztrhali na kusy, kdyby se nakonec strážným nepodařilo nastolit pořádek.

Od té doby už nikdy nebyla stejná. Nemůžete chodit po laně, když máte ruce a nohy zpřelámané na mnoha místech, když máte rozdrcená žebra a prsty ohnuté a k nepotřebě.

Jediný důvod, proč si ji tu Silvio nechal, jsou její léčitelské schopnosti. Nikdy nevychodila žádné školy, samozřejmě, ale její matka ji naučila základy, když byla úplně malá, než ji odvedli, a od té doby to dělala. Nikdo jí nemusí říkat, co má dělat, prostě to ví. Má to v krvi. V její rodině se to údajně předává už po generace: schopnost uzdravovat, léčit.

Proto ji Silvio toleruje. Ještě pořád je pro něho užitečná, na rozdíl od ostatních. Snižuje náklady, udržuje pro něho naživu lidi, kteří by jinak zemřeli, spravuje a dává dohromady jeho nejhodnotnější položky, znovu je vrací na jeviště. Nikdy se neobtěžuje zaplatit skutečnému doktorovi, prostě zavolá Aminu, aby ho dostala z jednoho maléru za druhým.

Jedinkrát, kdy jsem k němu cítila něco jiného než nenávist, bylo, když ušetřil její život. Té noci jsem měla chuť ho obejmout.

Do té doby jsem brala její sílu jako samozřejmost. Vždycky mi připadala tak silná, tak tvrdá. Má hrdinka. Nikdy bych to nedokázala, kdyby mě Amina neučila, nepodporovala, nepřiměla mě věřit, že existuje život po tomhle, že konec téhle mizerné existence je na dohled. Ještě pořád je moje hrdinka, samozřejmě, ale už vím, že není nedotknutelná. Vím, že se musím pokoušet ji chránit, stejně jako se ona pokouší chránit mě.

Cítím na obličeji její zkoumavý pohled. „Tys plakala," řekne. „Co se děje?"

„Vlastně ani nevím." Vzdychnu. „Nic. Všechno. Určitě jsi unavená. Běž si lehnout, vážně, nic mi není."

Usměje se, ale nepohne se ani o píď. Obejme mě okolo pasu a tak tam tak stojíme, bok po boku, a díváme se do měsícem prozářené noci.

Opřu si hlavu o její rameno, do záplavy jejích divokých loken.

„Myslela jsem na svoji rodinu," říkám jí. „Nemůžu si vzpomenout, jak máma vypadala."

Okamžik nic neříká.

„Je to těžké," ozve se pak. „Taky jsem toho hodně zapomněla."

„Vážně?"

Smutně přikývne.

„Nesmíš je nechat, aby ti vzali, kdo jsi a odkud jsi přišla. Tak si svou rodinu udržíš ve svém srdci, alespoň tak si to říkám. Podrobnosti už nejsou tak zřetelné, ale nikdo nás o naše milované nemůže připravit. Zůstávají tady, hluboko v nitru. To oni z nás dělají to, co jsme."

Amina vždycky ví, co říct, aby mi zvedla náladu.

„Myslíš, že se to někdy změní?" ptám se jí. „To, jak teď věci jsou?"

Odpověď přijde bez váhání a s rozhodností.

„Ano. Když budeme věřit. Když se nevzdáme naděje, když budeme držet pohromadě. Ano, změní se to. Podívej támhle," ukazuje za město na vzdálený obzor. Obloha tam má slabounký růžový nádech. „To je rozbřesk nového dne."

Něžně mě pohladí po vlasech a já cítím, jak se mi stažená ramena uvolňují.

Vezme mě za ruku a odvádí mě k mé pryčně. Když se schoulím vedle Grety, pečlivě mě přikryje tenkou dekou a sedí na zemi vedle mě. Pořád mě hladí po vlasech, jako to dělávala kdysi dávno, za mých prvních dnů tady.

Cítím, jak se propadám do bezesného spánku.

BEN

Než ráno sejdu do snídaňového salonu, všichni už v tichosti jedí. Francis má jako obvykle vytažený telefon a hraje nějakou hru – nejspíš *Destrukci Dreků*, otec si čte na tabletu noviny a matka si prochází emaily.

Snažím se zachytit Prijin pohled, když odkládá talíře, ale nepodívá se na mě a nevěnuje mi ten tajuplný letmý úsměv jako obvykle.

Matka se najednou opovržlivě ušklíbne. Zní tak znechuceně, že se po ní všichni podíváme, dokonce i Francis. Mlčky podává tablet otci a ten očima přejíždí přes zprávu na obrazovce. Zasměje se a vrátí přístroj matce.

„Předpokládám, že odpověď bude znít ne?"

„Ano! Odpověď bude znít ne!"

Upře své chladné modré oči na Francise a mě. „Nabídli nám lístky na premiéru do cirkusu," říká. „VIP. První představení. Dneska večer."

Ohlédnu se po Prije, která stojí s hlavou sklopenou. Nechci ji zase popudit, ale tuhle příležitost si nemůžu nechat ujít.

„Myslím, že bych šel rád," začínám váhavě. Mám takový zvláštní pocit, že matku tím zrovna nepotěším.

Pohlédne na mě a nespokojeně zamlaská. „Ty by ses vážně chtěl jít podívat na tu nechutnost? Sledovat hromadu Dreků, jak se ponižují?" Svým sardonickým způsobem nadzdvihne jedno obočí. „Proč přesně, Benedikte?"

Mám pocit, že se pod tím jejím zkoumavým pohledem kroutím jako žížala.

„Všichni ze školy půjdou," vyhrknu a ve chvíli, kdy to vyslovím, sám vím, jak je ten argument chabý. „A bylo by to výchovné," dodávám honem, „podívat se na vlastní oči, co se tam odehrává. Poznej svého nepřítele a tak."

„Hm. Tak všichni ze školy, říkáš? Francisi, jaký na to máš ty názor?"

Bratr pokrčí rameny. „Asi by to mohla být zábava. Zvlášť jestli tam bude nějaká akce, jestli mi rozumíte." Oči se mu rozzáří. „Na to bych se fakt rád podíval."

Otec prudce odloží šálek, až se káva rozstříkne po celém stole.

„Tak na to rychle zapomeň." Mluví nezvykle odhodlaným tónem.

„Já na to nemůžu jen tak zapomenout, Petře," opáčí matka. „Teď, když mi jde o místo ve vedení strany. Účast na takové významné události by mi mohla pomoci vylepšit profil. Mohlo by to zásadně ovlivnit mé šance na úspěch."

„Ne! Nedovolím, abys ohrozila bezpečnost chlapců, jen aby sis vylepšila reputaci!"

„Ty to říkáš, jako bych to snad dělala z vlastní marnivosti. Dělám to i pro tebe a pro ně. Pracuji tvrdě pro každého v téhle rodině. Dělám to pro nás pro všechny!"

„Děláš to hlavně pro sebe. Dohodli jsme se, že po tom, co se stalo, je budeme za každou cenu chránit."

Po tom, co se stalo. Vždycky používají tahle slova, když se o tom zmiňují. Jako bychom nevěděli, co mají na mysli.

Pořád to vidím jasně před očima.

Ruku v davu, která se po mně natahuje, odtahuje mě od nich pryč. Cítím nůž na krku. Výstřely z pistole.

„Už jsou to dva roky, věci jsou teď jiné. Drekové jsou pod daleko přísnější kontrolou."

„O to víc nás nenávidí, copak to nevidíš? O to víc je další takový pokus pravděpodobný."

„Vezmeme s sebou extra ochranku a bude tam policie. Co by tak asi mohli udělat?"

„Spoustu věcí! Mohou udělat spoustu věcí. Proč bys měla, proboha svatého, vůbec chtít, aby se chlapci dívali na něco takového?"

Nasadila diplomatický tón. „Nemůžeme je držet zabalené do vaty navždy, Petře."

„Nebalíme je do vaty, chráníme je, jak to dokážeme nejlépe. Předvádět je před bandou naštvaných zahořklých Dreků je nerozum. A nebezpečné. A tohle navíc nejsou obyčejní Drekové, jsou to cirkusoví Drekové. Ti nejnižší z nejnižších!"

Jako by ho neslyšela. „Budou tam kamery, tisíce lidí, kteří to budou ihned posílat na web." V koutcích úst se jí formuje lehounký úsměv, jak si to představuje.

„Nikam nepůjdeme. Rezolutně to zakazuji."

Oba se předkloní a zírají na sebe. Ona bezchybně upravená, jako vždy: nažehlená bílá košile, drahé modré sako, uhlazené červené mikádo. On už stejného efektu nedosahuje. Košile už je mu maličko těsná, kravatu má lehce nakřivo a vlasy mu na temeni řídnou.

Tajím dech.

Netrvá dlouho a otec uhne pohledem. „Dělej si, co chceš. Dělej si, co sakra chceš." V hlase mu zní hněv, rezignace a porážka, všechno najednou. „Stejně jsi od začátku chtěla jít."

Matce se na rty vrátí úsměv. Malý vítězoslavný úšklebek. „Tak jsme dohodnuti. Připravte si obleky, chlapci." Její tón snad nemůže být sarkastičtější. „Jdeme do cirkusu."

HOŠIKO

Ranní budíček mě vytrhne ze spaní. Musela jsem usnout nanejvýš před hodinou a hlavu mám těžkou a mátožnou ještě víc než obvykle. Vedle mě, tam, kde ležela Greta, je ještě teplý důlek. Nejspíš už se honí ve společenském prostoru s ostatními prťaty. Bůhví kde berou energii na hraní. Ani Aminu není vidět – ta určitě kontroluje svého pacienta na ošetřovně.

Stoupnu si do dlouhé fronty, která se vine do kantýny, vezmu si svůj příděl a najednou zahlédnu Amininu záplavu tmavých kudrnatých vlasů. Už je tady, v rohu, na konci jednoho z dlouhých dřevěných stolů, které vyplňují místnost.

Jídelna už je plná, ale naproti ní jsou dvě volná místa, pro Gretu a pro mě.

Vklouznu na lavičku a zírám dolů na svůj tác. Dvě vitaminové tablety, které údajně obsahují veškeré živiny, které potřebujeme, našedlá ovesná placka a sklenice mléka.

Nevzpomínám si, kdy jsme naposledy měli mléko. Amina mi věnuje suchý úsměv.

„Moc se netěš. Nejprve si k tomu čuchni, než se napiješ."

Skloním hlavu k umělohmotnému hrnečku. Obrátí se mi žaludek – je úplně kyselé.

Amina se pro sebe chichotá. „Tak to vypadá, že dneska budeme mít žízeň."

„To není k smíchu." Zamračím se na ni. Povytáhne obočí a rozhlíží se kolem. Podél stolu prochází strážný a cestou